

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. R. K.,** zastoupeného JUDr. Kateřinou Součkovou, advokátkou, se sídlem Šafaříkova 161, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2011, č. j. 32 Ad 11/2010 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Kateřině Součkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 15. 4. 2010, č. X, jímž žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2010, kterým žalobci podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) odňala od 16. 2. 2010 invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Jičíně ze dne 25. 11. 2009 není podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 0 %, přičemž podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, č. j. 32 Ad 11/2010 - 76, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud zejména poukázal na závěry dvou posudkových komisí, které ve věci posuzovaly zdravotní stav stěžovatele a dospěly ke shodnému závěru, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyl stěžovatel invalidní. Bylo poukázáno na to, že nelze přehlédnout, že posudkové komise hodnotí posudek lékaře OSSZ v Jičíně ze dne 16. 12. 2008, na jehož podkladě byl stěžovateli od 16. 3. 2009 přiznán částečný invalidní důchod, jako posudkový omyl. Své posudkové hodnocení opřely posudkové komise o výsledky z odborných lékařských nálezů a podle nich pak stanovily charakter a závažnost rozhodujícího zdravotního postižení, které nedosahuje takové míry poklesu pracovní schopnosti, aby odůvodnilo přiznání, resp. ponechání invalidního důchodu (do 31. 12. 2009 částečného invalidního důchodu). Krajský soud poukázal na to, že ze všech podání stěžovatele je patrné, že odnětí invalidního důchodu pociťuje jako útok vůči své osobě, posudkové orgány osočuje z předem jasného záměru mu nevyhovět. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel coby medicínský laik přeceňuje některé nálezy v lékařských zprávách a sám jim přisuzuje závažnější charakter, než jakým jim při celkovém hodnocení s přihlédnutím ke všem skutečnostem a poznatkům lékařské vědy přiznává odborný lékař s posudkovou atestací. Krajský soud považoval za nutné zdůraznit a vysvětlit, a to vzhledem k opakovaným a mylným námitkám stěžovatele, že posudkový orgán je oprávněn a povinen stanovit míru poklesu pracovní schopnosti v rámci prováděcí vyhláškou daného procesního rozpětí pro hodnocení zdravotního postižení v té které kapitole, oddílu a položce. Využitím ustanovení § 3 a § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb. je možné pouze zvýšit horní hranici nebo snížit dolní hranici stanovené míry poklesu pracovní schopnosti až o 10 %. Je-li proto míra poklesu pracovní schopnosti stanovena ve středním pásmu daného rozpětí i případným zohledněním více zdravotních postižení, není již možné provést další navýšení této míry o 10 %. Dle těchto kritérií je rovněž možné zohlednit dosažené vzdělání. Podle názoru krajského soudu posudkové orgány v projednávaném případě postupovaly v souladu i s těmito ustanoveními.

K žalobní námitce o neúplném výčtu diagnoz a neuvedení všech lékařských nálezů, krajský soud odkázal na velmi podrobné posudky obou posudkových komisí a jejich závěry, které na četné námitky stěžovatele reagovaly a svůj posudkový závěr náležitě vysvětlily. Krajský soud doplnil, že vzhledem k přiznání invalidního důchodu v roce 2009 nebylo nutné do výčtu hodnocení lékařských nálezů uvádět nálezy před rokem 2009. Vzhledem k tomu, že obě posudkové komise dospěly k závěru, že invalidní důchod byl stěžovateli přiznán na základě posudkového omylu, není chybou v posudkovém hodnocení, že nebylo zdůvodněno, v čem se zdravotní stav stěžovatele zlepšil oproti roku 2008.

Krajský soud závěrem konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatel nesplňoval podmínky pro ponechání invalidního důchodu podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tj. nebyl prokázán pokles

jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Krajský soud dále dodal, že subjektivní potíže a stesky stěžovatele, byť nijak nezpochybňuje a nezlehčuje jejich existenci, pokud nebudou doloženy odpovídajícími objektivními lékařskými nálezy (ve smyslu zhoršení zdravotního stavu), nemohou být samy o sobě podkladem pro přiznání, resp. ponechání invalidního důchodu. Otázka invalidity stěžovatele byla řešena v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované (15. 4. 2010), a proto případné zhoršení zdravotního stavu a z toho vyplývající skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti nároku na tuto dávku, ke kterým by došlo po tomto datu, je možné řešit pouze na základě nové žádosti podané u příslušného Okresní správy sociálního zabezpečení. S přihlédnutím k tomu krajskému soudu nezbylo, než v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nezákonné, neboť je jednak nepřezkoumatelné, když trpí nedostatkem důvodů pro učiněné rozhodnutí, a tak, jak je postaveno, spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Stěžovatel především namítá, že krajský soud nesprávně vykládá ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., když je přesvědčen, že z důvodu uváděných v uvedeném ustanovení pod písm. a) a b) lze navýšit jakoukoliv stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti; uvedené ustanovení lze tedy aplikovat kdykoli a nejen v případě, kdy stanovená míra poklesu pracovní schopnosti je na horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. S ohledem na závěry v posudku Posudkové komise MPSV v Brně má stěžovatel zato, že závěr krajského soudu, že posudkové orgány postupovaly v souladu s vyhláškou č. 359/2009 Sb. je nesprávný a napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění, když se krajský soud nevypořádal se všemi námitkami stěžovatele. Stěžovatel zpochybňuje konstatování krajského soudu, že posudkové orgány postupovaly v souladu s uváděnou vyhláškou, když každý z posudkových orgánů postupoval jinak, respektive liší se v míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele. Pokud tedy každý z posudkových orgánů posuzuje míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti jinak - prvý o navýšení základní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti neuvažuje vůbec, druhý pro ně neshledává posudkově významné skutečnosti a třetí pak o nich uvažuje v rámci základního stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a to vše při nezměněném zdravotním stavu stěžovatele, pak si stěžovatel klade otázku, jak lze považovat postup všech posudkových orgánů za postup v souladu s vyhláškou. Stejně tak se stěžovatel ptá, jak může být postup všech posudkových orgánů v pořádku, když v posudku ČSSZ ze dne 30. 3. 2010 je stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 30 %, v posudku Posudkové komise v Hradci Králové je stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 25 % a v posudku Posudkové komise v Brně je stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 15 % (25 % mínus přičtených 10 % za komplexní onemocnění či vzdělání stěžovatele), a to vše při nezměněném zdravotním stavu stěžovatele.

Byť všechny posudkové orgány dospěly k závěru, že v případě stěžovatele se nejedná o dosažení takového poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, pro který by byly splněny podmínky pro přiznání invalidity stěžovatele, stěžovatel zpochybňuje objektivity těchto posudků, když míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti

z důvodu rozhodující příčiny je hodnocena diametrálně odlišně. Poukazuje na to, že rozdíl mezi posudkem ČSSZ ze dne 30. 3. 2010 a posudkem posudkové komise v Brně je celých 15 %. Podle stěžovatele je rovněž nutné si uvědomit, že pokud by posudek ČSSZ uvažoval o dalších objektivně doložených obtížích stěžovatele tak, jak to učinila posudková komise v Brně, která přiznala stěžovateli s ohledem na komplex metabolických onemocnění a páteřních obtíží dalších 10 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k základní příčině poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu rozhodující příčiny - kloubního onemocnění, stěžovatel by takto dosáhl hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v takové výši, která by odůvodňovala jeho invaliditu. Stěžovatel má tedy za to, že takto diametrálně hodnocený zdravotní stav stěžovatele, resp. posudky posudkových komisí, nemohou být objektivním podkladem pro napadené rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se přitom s uvedenými rozpory nevypořádal a vyšel pouze ze závěrů posudků, které konstatovaly, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti neodůvodňuje invaliditu stěžovatele. Nadto krajský soud nesprávně právně posoudil možnost přiznat stěžovateli dalších 10 % snížení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jak již uvedl. Závěrem stěžovatel namítá, že posudková komise v Brně ve svém hodnocení uvádí zcela zkreslené údaje týkající se zaměstnání stěžovatele, který nikdy nebyl ředitelem ani vedoucím provozu NOVA Sobotka, nebyl ani zástupcem vedoucím OD Lidl. S uvedenou námitkou stěžovatele se krajský soud žádným způsobem nevypořádal a i přes uvedenou námitku považoval posudky komisí za správné. Stěžovatel má za to, že pokud by posudkové komise vycházely ze skutečného stavu věci a nikoliv ze zcela nepravdivých údajů, pokud jde o zaměstnání stěžovatele, dospěly by, pokud jde o stanovení procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, ke zcela jinému závěru. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl pro nezákonnost zrušen a věc vrácena krajskému soud k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že se v daném případě jedná o posouzení a rozhodnutí o nároku na dávku důchodového pojištění, jejíž přiznání a výplata je podmíněna existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož posouzení žalované nepřísluší, a vzhledem k tomu nemá žalovaná žádné výhrady k provedenému důkaznímu řízení a ani k samotnému rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Krajský soud zcela správně vycházel z odborného posudku posudkové komise, jenže je i pro soud závazný. Žalovaná proto navrhla, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a pro tyto důvody byla kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již správně uvedl krajský soud, posouzení zdravotního stavu a související jeho zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou; soud k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, jimž tyto znalosti svědčí,

aby se o těchto otázkách vyslovily. Soud pak hodnotí veškeré důkazy v řízení takto získané. V řízení, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí žalované, soud opatřil posudky posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v souladu s § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pro rozhodnutí soudu tak má zcela zásadní význam právě závěr vyslovený v posudku odborné lékařské komise. Z toho důvodu musí z posudku vyplývat, že komise zasedala v řádném složení podle § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, dále ve smyslu § 3 odst. 8 ve spojení s § 1 odst. 2 této vyhlášky musí z posudku vyplývat, zda a jak přihlédla komise při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti k výsledku vlastního šetření, zda a jak vycházela z lékařských zpráv a z posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu posuzovaného. Posudek musí konečně obsahovat posudkový závěr, ze kterého vyplývá posouzení jednak zdravotního stavu posuzovaného, v případě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i zdravotní postižení, které je jeho příčinou (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), a jednak posouzení poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti.

Posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na niž posouzení invalidity závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jež stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. To znamená, že posudková komise musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí ohledně invalidního důchodu.

Krajský soud si v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o přiznání invalidního důchodu opatřil lékařský posudek vypracovaný Posudkovou komisí MPSV v Hradci Králové. S ohledem na námitky stěžovatele vůči závěrům tohoto posudku byl vyžádán srovnávací posudek vypracovaný Posudkovou komisí MPSV v Brně. Obě posudkové komise velmi podrobně zkoumaly zdravotní postižení stěžovatele a dospěly ke shodnému závěru, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele lze považovat kloubní onemocnění. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovily obě komise podle kap. XIII. oddíl A položka 6b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. na 25 %. Uvedená procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla zvolena vzhledem k charakteru a průběhu základního onemocnění s přihlédnutím k ostatním objektivně doloženým obtížím vysokoškolsky vzdělaného posuzovaného. Pro užití § 3 a § 4 citované vyhlášky nebyly zjištěny další posudkově významné skutečnosti. Posudkové zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele bylo provedeno na základě prostudování jeho kompletní spisové a zdravotní dokumentace, jež tvoří součást spisu. Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku, se tedy posudkové komise ve svém posudku podle Nejvyššího správního soudu dostatečně obsáhle vyjádřily a své lékařské zprávy přesvědčivě odůvodnily. Obě posudkové komise při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatele přitom přihlédly k ostatním objektivně

doloženým obtížím stěžovatele, rozdíl je pouze v tom, že Posudková komise MPSV v Brně tyto další obtíže vyjádřila zvýšením hodnocení o 10 % v případě postupu podle vyhlášky č. 284/1995 Sb. Při hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatele podle vyhlášky č. 359/2009 Sb. obě posudkové komise tento pokles stanovily na 25 % podle kapitoly XIII. odd. A položka 6 písm. b.

K námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně vykládá ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. lze uvést, že je to naopak stěžovatel, který si uvedené ustanovení nesprávně vykládá. Jak na to již správně poukázal krajský soud, z § 3 odst. 1 uvedené vyhlášky zcela jednoznačně vyplývá, že v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10% bodů. V daném případě je horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti podle kapitoly XIII odd. A položka 6b stanovena na 35 %, přičemž obě posudkové komise stanovily míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele na 25 %, což je méně než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti, takže zvýšení horní hranice až o 10% bodů v případě stěžovatele nepřichází v úvahu.

K námitce stěžovatele, že nikdy nebyl ředitelem ani vedoucím provozu NOVA Sobotka a nebyl ani zástupcem vedoucím obchodního domu Lidl se nelze pro nedostatek podkladů ohledně zaměstnání stěžovatele vyjádřit. Při posouzení pracovních schopností stěžovatele je přitom rozhodující pracovní rekomandace uvedená v posudcích posudkových komisí, podle níž při zjištěném zdravotním stavu může stěžovatel vykonávat lehkou fyzickou práci bez nošení a zvedání nadměrně těžkých břemen, bez přetěžování horních končetin, s možností změny pracovní polohy, bez činnosti v horkých provozech a s možností dodržování pravidelné životosprávy, v prostředí v nadměrně psychicky nezatěžující s tím, že vzhledem k věku je schopen rekvalifikace nebo zaučení.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu krajského soudu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a vzhledem k uváděným závěrům posudkových komisí, které posoudily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pod hranici nutnou pro přiznání invalidity I. stupně, dospěl zdejší soud k závěru, že ani řízení před správním orgánem netrpělo vadami, jež by měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží.

Krajským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele požadovala za zastoupení stěžovatele odměnu za tři úkony, a to za první poradu s klientem při převzetí věci, za další poradu s klientem dne 18. 5. 2011 v době od 7.50 hod. do 9.15 hod. a za sepis kasační stížnosti. Celkem se tak jedná o tři úkony právní služby a tři režijní paušály, k čemuž

nutno připočítat 20 % DPH, jehož je zástupkyně stěžovatele plátcem. Za požadované úkony byla zástupkyni stěžovatele příslušná odměna přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdilem v právní věci žalobce: **Ing. R. K.,** zastoupeného JUDr. Kateřinou Součkovou, advokátkou, se sídlem Šafaříkova 161, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2011, č. j. 32 Ad 11/2010 - 76,

takto:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2012, č. j. 6 Ads 97/2011 - 138, ve výroku III. správně zní:

Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce, JUDr. Kateřině Součkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud ustanovil JUDr. Kateřinu Součkovou zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti. Ustanovená zástupkyně vyčíslila výši odměny za právní služby pro stěžovatele tako: převzetí věci včetně porady s klientem, další porada přesahující jednu hodinu a sepis kasační stížnosti, tj. celkem 3 úkony právní služby, dále 3 režijní paušály a

20% DPH. Nejvyšší správní soud přiznal požadovanou odměnu za 3 úkony právní služby, neboť tyto úkony jsou řádně doloženy ve smyslu § 11 odst. 1, písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí ve věcech nároků fyzických osob v oblasti důchodového pojištění v souladu s § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Zástupkyni stěžovatele náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Takto vypočtená částka byla v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšena o 20 %, neboť zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tak zástupkyni stěžovatele náleží částka 2880 Kč jako odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Vzhledem k tomu, že ve výroku rozsudku byla chybně uvedena částka 1800 Kč, byla tato zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. opravena tímto usnesením.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu